

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକ ପରି ଦକ୍ଷାଶୀଳ ହୁଅ, ଦକ୍ଷାଶୀଳ ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ସେବା କରିବେ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସାରା ଦୁନିଆର ଆବଶ୍ୟକତା କ’ଣ, ଯାହାକି ବାବାଟ୍ଟକ ବିନା କେହି ପୂରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ସାରା ଦୁନିଆ ଚାହୁଁଛି — ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ମିଳୁ । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଆକୁଳ ନିବେଦନ ଶୁଣି ବାବା ଆସିଥା’ନ୍ତି । ଯେହେତୁ ବାବା ସାରା ବିଶ୍ୱର ପିତା ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଚିନ୍ତା ରହିଛି ଯେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ କିପରି ଦୁଃଖୀରୁ ସୁଖୀ ହେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ — ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମୋର, ସବୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମୋର, ତେଣୁ ମୁଁ ଆସିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ସାରା ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ହିଁ ଏହାକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ସନ୍ଦେହ ରଖିବା କଥା । ଭାଇ ଭାଇଟ୍ଟକ ଭିତରେ ପରସ୍ପର ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଠିକ୍ କଥା । ଗୋଟିଏ ପିତାଟ୍ଟକ ସନ୍ତାନ, ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ । ପରନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରାଇଥା’ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଏକ ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହା ତ ଠିକ୍ ଯେ ତୁମେ ଭାଇ ଭାଇ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିମିଶି ରହିବ । ଏକ ବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଏତେ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ଯେହେତୁ ଦେବତା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ତେଣୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ଭାଇ ଭାଇ ହେଉଛେ । ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ସମପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ବାବା ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଆଆନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଏହା ସ୍ୱଳ୍ପ ବା ବହୁତ ବଡ଼ ସୁନିଭରସିଟି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକୁ ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକର ହିଁ ସାରା ଦୁନିଆଁ ଅଟେ — ନୂଆ ହେଉ ଅଥବା ପୁରୁଣା ହେଉ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ବାବାଟ୍ଟକର, ତେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବାବାଟ୍ଟକର ନୁହେଁ କି ? ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମୋର ଅଟେ । ମୁଁ ସାରା ଦୁନିଆର ମାଲିକ । ଯଦିଓ ମୁଁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରୁନାହିଁ, ତଥାପି ତାହା ମୋର ଅଟେ ନା । ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ମୋର ଏହି ବଡ଼ ଘରେ ବହୁତ ସୁଖରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଏହି ସାରା ବେହଦର ଦୁନିଆ ଆମର ଘର । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ରତ୍ନଗମ୍ଭୀର । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସାରା ସଂସାର ରୂପୀ ଘରେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମା । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ସମୟରେ ଦୁଃଖୀ, ଏଥିପାଇଁ ଆକୁଳ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ଶାନ୍ତି ଦେବା ବାବା ଆମକୁ ଛି ଛି, ଦୁଃଖୀ ଦୁନିଆରୁ ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଆକୁଳ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି । ଦେବତାଟ୍ଟକୁ ତ ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ସେ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । ବିଶାଳ ଘର । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ବିଶାଳ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ଘରେ ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ, ଏଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଶାନ୍ତିବାତା, ସୁଖବାତା । ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ମାରିଥା’ନ୍ତି ନା । ଏବେ ତ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକ ଠାରୁ ସୁଖର ବରୁଆ ନେଉଛୁ । ବାବା ଆସି ଆମକୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଉ ତ କେହି ସୁଖ ଶାନ୍ତି ବାତା ନାହାନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଦକ୍ଷା ଆସୁଛି । ସେ ବେହଦର ବାବା । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ସନ୍ତାନମାନେ ପବିତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥିଲୁ । ଏବେ ଅପବିତ୍ର ହେବାରୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । କାମ ଚିତାରେ ବସି କଳା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ମୂଳ କଥା ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଯେଉଁ ବାବା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗାଉଛନ୍ତି ନା ତୁମେ ମାତା ପିତା ଅସୀମ ସୁଖ ଥିଲା । ସେହି ସୁଖ ପୁଣି ତୁମେ ଏବେ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, କାରଣ ଏବେ ଅସୀମ ଦୁଃଖ । ଏହା ହେଉଛି ତମୋପରଧାନ ଦୁନିଆ । ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡି ରହୁଛନ୍ତି । କିଛି ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ । ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ — ଏହା ହେଉଛି ଗୌରବ ନର୍କ ।

ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ଏବେ ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ନା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ? ଯେବେ କେହି ମରିଥା’ନ୍ତି, ତେବେ ତୁରନ୍ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି କି ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲେ ଅଥବା ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲେ । ପୁଣି ନର୍କର ଜିନିଷ ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଖୁଆଉଛ । ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ଭାଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । କେବଳ ମୋ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । କହୁଛନ୍ତି ଅମୃତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧୋରିଣୀ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଏହା ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବାବା, ଯିଏ ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହୁଛନ୍ତି ସେ ଠିକ୍ ଭିତର (ମାଟି ଗୋଡ଼ି ପଥରରେ)ରେ ସବୁଥିରେ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ୟାସ ଉଗବାନ କଣ କଣ କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ତ କିଛି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜଣା ନାହିଁ । ବିଲକୁଳ ଅନାଥ ହୋଇ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ରଚୟିତା ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅନ୍ତକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି

ମଧୁ ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ତ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ କାହାକୁ ମଧୁ ପଚାର, ଯାହାକୁ ତୁମେ ଇଶ୍ଵର, ଭଗବାନ, ରଚୟିତା କହୁଛ, ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ? କ'ଣ ପଥର ଗୋଡ଼ି (ଠିକ୍‌କର ଭିତର) ମଧୁରେ ଇଶ୍ଵର ଅଛନ୍ତି କହିବା ହିଁ ଇଶ୍ଵରତ୍ଵକୁ ଜାଣିବା କି ? ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ତ ଜାଣ । ମନୁଷ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ, ତେଣୁ ପଶୁପକ୍ଷୀ ଆଦି ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ । ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେଲେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ସେଭଳି ଉପକରଣ ବା ଜିନିଷ । ସାହୁକାର ଲୋକଙ୍କର ଫନିରତର ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସୁଖୀ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ, ତେଣୁ ତୁମ ପାଖରେ ସବୁ ଜିନିଷ ସୁଖଦାୟୀ ରହୁଛି । ସେଠାରେ ଦୁଃଖଦାୟୀ କୌଣସି ଜିନିଷ ରହିବ ନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ, ଖରାପ ଦୁନିଆ ।

ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ତ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ପତିତ ପାବନ, ସଞ୍ଚରଗର ସଂଧ୍ୟାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଦେବତାଙ୍କର ମହିମା ଗାଉଛନ୍ତି — ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ,.....ମନଦିରେ ଯାଇ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା, ନିଜର ନିନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି, କାରଣ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ । ଶ୍ରେଷ୍ଠଚାରୀ, ସଞ୍ଚରଗବାସୀ ତ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ସମ୍ପରରେ ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ । ତୁମର ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ବେହଦର ବାବା ଆସି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ହଠାତ୍, ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ, ସେ ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ଅନେକ ଧର୍ମରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଇଛ । ନିଜ ଭାରତର ନାମ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ରଖିଦେଲ ଏବଂ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ କହିଦେଲ । ବାସ୍ତବରେ ତ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ କେହି ସଂଧ୍ୟାପନ କରିନାହାନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ହିଁ ଚାରୋଟି - ଦେବୀ ଦେବତା, ଇସଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧୀ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ । ତୁମେ ଜାଣିଛ - ଏହି ସାରା ଦୁନିଆଁ ଏକ ଦ୍ଵାରୀ, ଏଠାରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ରାବଣକୁ ଦେଖିଛ ? ଯାହାକୁ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ସେ ତୁମର ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ । ଏହା ମଧୁ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ କାହିଁକି ଜଳାଉଛୁ ? ବୁଝିବା ଦରକାର, ଇଏ କିଏ ? କେବେଠାରୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି ? କହିଥା'ନ୍ତି ପରମ୍ପରା ଅନୁସାରେ । ଆରେ ଏହାର କୌଣସି ହିସାବ ତ ଦରକାର ନା । ତୁମକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସନ୍ତାନ, ତୁମକୁ କେହି ଯଦି ପଚାରିବେ, ତୁମେ କାହାର ସନ୍ତାନ ? ଆରେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁମାର-କୁମାରୀ, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲୁ ନା । ବ୍ରହ୍ମା କାହାର ସନ୍ତାନ ? ଶିବବାବାଙ୍କର । ଆମେ ତାଙ୍କ ନାତି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ପୁଣି ଶରୀରରେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ନା । ଏତେ ପ୍ରଜା କିଭଳି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ଏହା ଆତ୍ମପସନ (ପୋଷ୍ଟ ଗ୍ରହଣ କରିବା) । ଶିବବାବା ପୋଷ୍ଟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଦ୍ଵାରୀ । ମେଳା ମଧୁ ଲାଗିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ମେଳା ସେଠାରେ ଲଗାଇବା ଦରକାର, ଯେଉଁଠାରେ ବଡ଼ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ, ସାଗର ସହିତ ମିଶିଛି । ସେହି ସଙ୍ଗମରେ ମେଳା ଲଗାଇବା ଦରକାର । ସେହି ମେଳା ଏଠାରେ ଚାଲିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ବସିଛନ୍ତି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ପିତା ଏବଂ ବଡ଼ ମମ୍ମା ମଧୁ ଇଏ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷ ହୋଇଥିବାରୁ ମମ୍ମାଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ କରାଯାଇଛି କି ତୁମେ ମାତାମାନଙ୍କୁ ସମଭାଳ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସଦଗତି ଦେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଏହି ଦେବତାମାନେ ଡବଲ ଅହିଂସକ ଥିଲେ, କାରଣ ସେଠାରେ ରାବଣ ହିଁ ନ ଥାଏ । ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରୀ ରାତ୍ରି, ଜଞ୍ଜନ ଦ୍ଵାରୀ ଦିନ ହୋଇଥାଏ । ଜଞ୍ଜନ ସାଗର ଏକ ବାବା, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ । ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । ଶିବଦୟନର୍ତ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ କାହା ଶରୀର ମାଧୁସ୍ଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ମୁଁ କୌଣସି ଛୋଟ ଘିଲାର ଆଧାର ନେଉନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ତ ଛୋଟ ଘିଲା ଅଟନ୍ତି ନା । ମୁଁ ତ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ, ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ପରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଯଥାରଥ ରୂପେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯଦା ଯଦା ହି.... ମୁଁ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଭାରତର ମହିମା ଅପରମଥ୍ୟାର ।

ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର କେତେ ଦେହ ଅହତ୍ଵାର ରହିଛି — କହିଥାନ୍ତି ମୁଁ ଅମ୍ଭୁକ, ଏଭଳି! ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଜଞ୍ଜନର ସବୁ ରହସ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ସତ୍ସମ୍ପର ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ । ସତ୍ସମ୍ପରରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ଥିଲା । ୫୦୦୦ ବର୍ଷର କଥା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପୁଣି ବିଶ୍ଵାସ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, କଲ୍‌ପର ଆୟୁ ଲକ୍ଷେ ହଜାର ବର୍ଷ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ୫୦୦୦ ବର୍ଷର କଲ୍‌ପ । ମନୁଷ୍ୟ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଅଜଞ୍ଜନ, କୁମ୍ଭକରଣର ନିଦରେ ଶୋଇ ଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମର ଏହି କଥା କେହି ନୂଆ ଲୋକ ଯଦି ଶୁଣିବ, ତେବେ କିଛି ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛି । ଭକ୍ତି ମଧୁ ତୁମେ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛ । ନିଜକୁ ନିଜେ ଚଟକଣା ମାରିଛ । ବାବା ତୁମକୁ ପୂଜ୍ୟ କରିଥିଲେ, ପୁଣି ତୁମେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ମଧୁ ଖେଳ । କେହି କେହି ମନୁଷ୍ୟ କୋମଳ ହୃଦୟ ହୋଇଥିବାରୁ ଖେଳ ଦେଖି ମଧୁ କାନ୍ଦି ପକାନ୍ତି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ କାନ୍ଦିବ, ସେ ତିନିକାଳର ସୁଖ ହରାଇବ । ସତ୍ସମ୍ପରରେ କାନ୍ଦିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାନ୍ଦିବାର ନାହିଁ । ଦ୍ଵାରୀ କଲ୍‌ପରେ କାନ୍ଦିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ସମ୍ପରରେ କେବେ କାନ୍ଦନ୍ତି ନାହିଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତ କାହାକୁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଫୁରସତ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଅନେକ ମରିଗାଲିବେ । ହାୟ ରାମ ମଧୁ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିନାଶ ଏପରି ହେବ ଯେ ଟିକେ ମଧୁ ଦୁଃଖ ଲାଗିବ ନାହିଁ, କାରଣ ହସ୍ତିଚାଳ ଆଦି ତ ରହିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଏଭଳି ଜିନିଷ ଡିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ବାନର ମାନଙ୍କର ସେନା ନେଉଛି, ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ

ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି — ରାବଣ ଉପରେ କିପରି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତ ସୀତାମାନଙ୍କୁ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଭଗବାନୁବାର, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ (ହିନ୍ଦୁ ନୋ ଇଉଲ)....ଯେଉଁ କଥାରେ ତୁମର କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ, ସେକଥାରେ ତୁମେ ନିଜର କାନ ବନ୍ଦ କରିଦିଅ । ଏବେ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ଏଠାରେ ତ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ର ଉପାଧି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଦେଇଛନ୍ତି । ଆଛା, ବାବା ତଥାପି କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କର । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ହାର-ଜୀତର ଅବିନାଶୀ ଖେଳ ଏହା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଦକ୍ଷାଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ କାନୁଦିବ ସିଏ ହରାଇବ । ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତିରେ ତୁମକୁ କାନୁଦିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ପରମପୁଣ୍ୟ ହୋଇ ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହର ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଞ୍ଚି ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ଜୀବନରେ ଧାରଣ କର ଯେ ମୁଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା, ଏହି ଶ୍ରୀର ରୂପୀ ମନଦିରେ ବିରାଜମାନ ଅଟେ । ଏହିଭଳି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିଷ୍ଟ ଲାଗିଥାଏ । ଯଦିଓ କେହି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଝଗଡ଼ା ମଧ୍ୟ କରୁଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ନେହ କରିବେ କାରଣ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା ରହିଛି । ତେଣୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ପରାର ଯେ ମୋର ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଞ୍ଚି ହେଲାଣି ? ଟିକିଏ ବି ଅସାଞ୍ଚିତାର ମିଶ୍ରଣ ନାହିଁ ତ ? ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଞ୍ଚି ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ନେହର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନରୂପକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଭାବରେ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***